

D E C I Z I E

21august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curtii Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completul, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadi
Ion Corolevschi
Iuliana Oprea
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Panific”,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de administratorul
procesului de insolabilitate a Societății cu Răspundere Limitată „Giliax Lux” –Nacu
Anatolie împotriva Societății pe Acțiuni „Panific” cu privire la declararea nulității
actului juridic,

împotriva hotărârii Curtii de Apel Chișinău din 04 februarie 2013, prin care
acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă

La 13 octombrie 2010, administratorul procesului de insolabilitate a SRL
„Giliax Lux” – Nacu Anatolie a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA
„Panific” cu privire la declararea nulității actului juridic.

În motivarea acțiuni a invocat, că, prin încheierea Curtii de Apel Economice din
03 aprilie 2009, a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de SRL
„Giliax Lux” cu privire la intentarea procesului de insolabilitate în privința sa, fiind
numit în calitate de administrator provizoriu Anatolie Nacu, iar prin hotărârea Curtii de
Apel Economice din 29 mai 2009 a fost intentat procesul de insolabilitate, în calitate
de administrator fiind desemnat Nacu Anatolie.

Mai indică că, la adunarea creditorilor din 03 septembrie 2010 s-a constatat faptul
că, la 14 noiembrie 2008, cu patru luni până la inițierea procesului de insolabilitate față
de SRL „Giliax Lux”, directorul societății dna Larisa Grigoraș a încheiat cu SA
„Panific” contractul de vânzare-cumpărare a autocamionului nr. 1, conform căruia a
procurat autocamionul MAN, cu remorcă RABA nr. CGS 975, la prețul de 210000 lei.

Susține că în pct. 8 al contractului nominalizat, părțile au prevăzut modul de
achitare a prețului autocamionului, stabilind că inițial, urmează a fi achitată suma de
50000 lei, iar ulterior - cumpărătorul s-a obligat să plătească lunar câte 29333 lei, în
timp de 6 luni SRL „Giliax Lux” achitând suma de 169333,54 lei.

Afirmă că, directorul SRL „Giliax Lux” în mod fraudulos a încheiat cu SA
„Panific” contractul de vânzare-cumpărare a autocamionului nr. 1 din 14 noiembrie

2008, motiv pentru care s-a adresat cu prezenta acțiune, în temeiul art. 114 a Legii insolvenței.

Insistă asupra caracterului fictiv a contractului menționând, din motivul că pârâtul a manifestat comportament dolosiv și viclean, exprimat prin restituirea bunului, pentru care s-a achitat parțial costul acestuia.

De altfel, insistă și asupra caracterului simulat a contractului, precum și asupra încheierii acestuia prin dol și în urma înțelegerii dolosive dintre reprezentantul unei părți și cealaltă parte.

Solicită administratorul insolvenței SRL „Giliac Lux” declararea nulității contractului de vânzare - cumpărare a autocamionului și remorcii încheiat între părți la 14 noiembrie 2008 cu restituirea părților la poziția inițială, iar în cazul restituirii obiectului contractului în natură să fie dispusă încasarea din contul pârâtului în folosul său a sumei de 122536,14 lei.

Pe parcursul dezbaterilor judiciare, SRL „Giliac Lux” a depus cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat: declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a autocamionului și remorcii din 14 noiembrie 2008, numărul 1, încheiat între SRL „Giliac Lux” și SA „Panific” și încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a contravalorii autocamionului și remorcii în sumă de 210000 lei.

În motivarea cererii a invocat că prin actul de predare primire din 14 noiembrie 2008 a fost transmisă în proprietatea SRL „Giliac Lux” remorca CAM-967, iar autocamionul MAN25372 CGS-975 nu a fost transmis în posesie, folosirea remorcii fără camion fiind imposibilă, drept motiv pentru care consideră că executarea contractului nu a avut loc, SA „Panific” acționând dolosiv și viclean, fără a avea scop la încheierea contractului.

Întru susținerea poziției sale invocă actul reviziei economico-financiare efectuat de Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și Combaterea Crimelor Economice și Corupției, prin care s-a constatat că suma reflectată la datoriile SRL „Giliac-Lux” față de SA Panific” este una fictivă, motiv pentru care apreciază și contractul contestat drept fictiv.

Indică asupra caracterului simulat a actului juridic, invocând în acest sens că a fost încheiat cu intenția de a ascunde un alt act juridic.

Prin hotărârea Curții de Apel Economice din 21 februarie 2011 acțiunea a fost respinsă, fiind încasat din contul SRL „Giliac Lux” în bugetul de stat taxa de stat în mărime de 3676,08 lei, taxa urmând a fi încasată numai târziu de 6 luni din data adoptării hotărârii respective.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 09 iunie 2011 a fost admis recursul declarat de către administratorul procesului de insolvență SRL „Giliac Lux”- Anatolie Nacu, casată hotărârea primei instanțe și remisă pricina la rejudecare în prima instanță.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2013, acțiunea a fost admisă, fiind declarat nul contractul de vânzare-cumpărare a autocamionului și remorcii din 14 noiembrie 2008, numărul 1, încheiat între SRL „Giliac Lux” și SA „Panific” și încasat din contul SA „Panific” în beneficiul SRL „Giliac Lux” contravaloarea autocamionului și remorcii în sumă de 210000 lei.

La 05 aprilie 2013, SA „Panific” a declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea

unei noi hotărâri de respingerea acțiunii și încasarea din contul intimatului în beneficiul său a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu hotărârea primei instanțe, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Susține că instanța de fond a aplicat legea care nu trebuia aplicată și anume prevederile legii contenciosului administrativ, care nu sunt aplicabile la caz, or litigiul dedus judecății este unul economic, fiind repartizat Curții de Apel Chișinău, ca urmare a lichidării instanțelor economice.

Invocă că instanța de fond a interpretat eronat prevederile Codului Civil cu privire la declararea nulității actului juridic, declarând neîntemeiat contractul drept fictiv.

Afirmă că contractul de vânzare-cumpărare nu poate fi declarat fictiv, dânsul fiind încheiat în vederea producerii efectelor juridice, or, camionul a fost transmis intimatului în vederea folosirii acestuia până la achitarea integrală a prețului.

De altfel, apreciază ca fiind neîntemeiată și concluzia instanței în vederea declarării actului contestat ca fiind simulat, încheiat cu intenția de a ascunde al act juridic.

Susține că opiniile instanței sun contradictorii, declarând concomitent actul ca fictiv și ca simulat, or, potrivit jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, se face distincție dintre actul fictiv și cel simulat, în sensul că reclamantul nu va putea invoca constatarea nulității absolute a unui act juridic ca fiind concomitent și fictiv și simulat, acestea urmărind scopuri diferite.

Insistă că transferul sumei de 82213,86 lei nu poate fi considerat un act ascuns prin contractul de vânzare-cumpărare, el fiind făcut în strictă corespundere cu prevederile contractului, drept urmare instanța la caz a aplicat în mod eronat art. 221 Codului civil, declarând nul contractul contestat.

La fel consideră că instanța a interpretat eronat și prevederile art. 228 alin. (1) Cod civil, constatând nulitatea contractului ca fiind încheiat în rezultatul dolului, în hotărâre ne fiind făcută nici o referire la vre-o probă care ar demonstra comportamentul dolosiv și viclean al uneia dintre părți, nedeterminând nici partea litigantă care a manifestat comportament dolosiv sau viclean la încheierea contractului.

De asemenea, susține că prima instanță a interpretat eronat și prevederile art. 231 alin. (1) Cod civil, constatând nulitatea actului în urma înțelegerii dolosive dintre ambele părți, concluziile instanței fiind contradictorii, stabilind că contractul este rezultatul comportamentului dolosiv și viclean al uneia dintre părți și că este rezultatul înțelegerii dolosive dintre reprezentantul uneia dintre părți și cealaltă parte.

Respectiv în mod greșit s-a dispus încasarea contravalorii autocamionului și remorcii din contul său în mărime de 210000 lei, pe când în realitate intimatul a achitat doar suma de 82213,86 lei, or faptul dat reprezintă o derogare de la art. 219 Cod civil.

Mai susține că instanța de judecată nejustificat a invocat atât nulitatea absolută, cât și nulitatea relativă a contractului contestat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Declarând recursul la 05 aprilie 2013 recurentul s-a conformat prevederilor legale, recursul fiind declarat în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingerea acțiunii, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b), f) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Înaintând acțiunea în judecată împotriva SA „Panific”, SRL „Giliax Lux”, în urma concretizării a cerințelor a solicitat declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a autocamionului și remorcii din 14 noiembrie 2008, numărul 1, încheiat între SRL „Giliax Lux” și SA „Panific” și încasarea a contravalorii autocamionului și remorcii în sumă de 210000 lei

Fiind investită cu examinarea prezentului litigiu, prima instanță s-a pronunțat în favoarea admiterii acțiunii, declarând nul contractul de vânzare-cumpărare a autocamionului și remorcii din 14 noiembrie 2008, numărul 1, încheiat între SRL „Giliax Lux” și SA „Pacifc” și încasînd din contul SA „Panific” în beneficiul SRL „Giliax Lux” contravaloarea autocamionului și remorcii în sumă de 210000 lei.

Întru susținerea temeiniciei concluziei date, prima instanță s-a referit la faptul că prin actul de predare-primire din 14 noiembrie 2008, a fost transmisă în posesia cumpărătorului doar remorca, autocamionul nefiind transmis, care în lipsa camionului este nefuncționabilă, motiv pentru care a considerat că contractul a fost încheiat fără intenția de a produce efecte juridice și urmează a fi declarat nul.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, în raport cu criticele formulate în recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că concluzia primei instanțe este greșită, rezultată din aprecierea incorectă a materialului probator propus de părți în raport cu prevederile legale aplicabile raportului juridic în litigiu.

Astfel la caz se constată că SRL „Giliax Lux” și SA „Panific” la 14 noiembrie 2008 au încheiat contract de vânzare-cumpărare a autocamionului și remorcii.

Potrivit p. 1.1 al contractului, SA „Panific” a transmis în posesia și folosința SRL „Giliax Lux” un autocamion, în valoare de 210000 lei, ultimul urmînd să efectueze plăți periodice lunare pentru achitarea prețului autocamionului, conform graficului prevăzut în contract, iar achitarea deplină a fost stabilită pentru luna aprilie 2009, data la care SRL „Giliax Lux” urma să devină proprietar cu drepturi depline conform p. 4.2. al contractului.

Prin pct. 1.2 al anexei nr. 1 aceluiași contract, părțile au stabilit că în cazul în care SRL „Giliax Lux” întârzie să achite rata lunară timp de 45 zile, SA „Panific” este în drept să rezilieze contractul și să ceară restituirea autocamionului.

Este cert și faptul că în perioada 19 noiembrie 2008 – 29 ianuarie 2009 SRL „Giliax Lux” a achitat suma de 84880,58 lei, fapt ce se confirmă prin ordinele de plată anexate la materialele cauzei, ultima plată fiind efectuată la 29 ianuarie 2009.

Ținînd cont de faptul că SRL „Giliax Lux” se afla în întârziere mai mult de 45 zile, SA „Panific” la 30 martie 2009 a solicitat rezilierea contractului cu restituirea autocamionului conform prevederilor contractuale stipulate.

Tot actele cauzei atestă că în susținerea pretențiilor cu privire la declararea nulității a contractului menționat, SRL „Giliax Lux” a invocat prevederile art. 221, 228,

231 Cod civil, care reglementează nulitatea actului juridic încheiat fictiv sau simulat, precum și încheiat prin dol.

Conform art. 221 Cod civil, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este nul. Actul juridic încheiat cu intenția de a ascunde un alt act juridic (actul juridic simulat) este nul.

Prin prisma normelor enunțate, instanța de recurs constată, că actul juridic contestat nu poate fi declarat fictiv, or conform normei citate pentru a fi considerat fictiv, actul juridic trebuie să fie încheiat fără intenția de a produce efecte juridice, iar efectele unui act juridic nu sunt altceva decât nașterea, modificarea și stingerea raporturilor juridice între părțile care îl încheie, pe când la caz, contractul declararea nulității a căruia se solicită, a fost încheiat cu intenția de a produce efecte juridice, care de altfel s-au și produs.

Or, potrivit actelor cauzei, SA „Panific” a transmis în posesie și folosință SRL „Giliax Lux” autocamionul pe care la utilizat anumită perioadă în activitatea de întreprinzător, a achitat o parte din suma convenită, iar din cauza neexecutării obligațiilor de către SRL „Giliax Lux”, contractul a fost reziliat, autocamionul fiind benevol restituit SA „Panific”.

La acest capitol se mai reține și faptul că, SRL „Giliax Lux” nu a prezentat probe pertinente și veridice, ce ar confirma că contractul de vânzare-cumpărare din 14 noiembrie 2008 poartă un caracter fictiv și anume fără intenția de a produce efecte, pe când în sensul art. 221 Cod civil, este necesar de a fi făcută dovada faptului că actul juridic a fost încheiat fără intenția de a produce efecte juridice, pe când, la caz, nu au fost stabilite circumstanțe incontestabile și probe pertinente în acest sens.

Aici instanța de recurs ține să menționeze că intenția SRL „Giliax Lux” de a încheia contractul de vânzare-cumpărare se manifestă prin transferurile efectuate în contul achitării costului bunului și prin semnarea propriu-zisă a contractului dat.

În asemenea împrejurări este neîntemeiată susținerea intimatului referitor la calificarea caracterului fictiv a contractului care se demonstrează prin faptul că contractul a fost încheiat fără intenția de a produce efecte juridice.

De altfel, în sensul art. 221 alin. (1) Cod civil, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) este lovit de nulitate absolută, doar în cazul în care lipsește unul din elementele definitorii ale actului juridic consfințit în art. 195 – intenția de a da naștere, modifica, sau stinge drepturi și obligații civile. Manifestarea de voință în cazul actului juridic fictiv este falsă și are ca scop inducerea în eroare a altor persoane, creând aparența existenței actului juridic în realitate, însă în speță, cum a fost menționat.

La caz, independent de acest aspect, este cert că la încheierea contractului SRL „Giliax Lux” și-a manifestat intenția de a dobândi în proprietate autocamionul și remorca, intenția fiind realizată prin transferurile de bani efectuate în contul recurentului.

Prin urmare, actul juridic, și anume, contractul de vânzare-cumpărare încheiat la 14 noiembrie 2008 și-a produs efectele juridice din momentul încheierii lui.

Sub aspectul celor relatate, instanța de recurs constată incorectitudinea concluziilor instanțelor de fond cu privire la temeinicia acțiunii, or reieșind din obligația probațiunii, prevăzută de art. 118 CPC, SRL „Giliax-Lux” nu au adus, în susținerea

cerințelor sale, probe incontestabile care ar atesta dovada faptului că contractul poartă un caracter fictiv și anume fără intenția de a produce efecte juridice.

Cu privire la caracterul simulat al contractului, invocat de către intimat în cererea de chemare în judecată, instanța de recurs explică că actul juridic simulat implică existența de fapt a două acte, dintre care unul este aparent și nu este menit să producă efecte juridice, iar altul este secret, care diferă de cel aparent privitor la natura, părțile sau conținutul operației juridice. Simulația se referă fie la părțile actului juridic, în cazul interpușii de persoane, fie la natură sau conținutul actului juridic.

La acest segment instanța de recurs remarcă intimatul invocând caracterul simulat a contractului, a indicat că părțile ar fi dorit să ascundă un alt act juridic și anume transferul de bani, însă nu a prezentat probe care ar demonstrat caracterul simulat al contractului, drept consecință instanța apreciază transferul de bani ce fiind efectuat în contul executării contractului contestat.

Or, invocând caracterul simulat al contractului este necesar de făcut distincție dintre actul fictiv și cel simulat, în sens că nu se poate invoca constatarea nulității absolute a unui act concomitent și fictiv și simulat, or acestea urmăresc scopuri diferite.

Referitor la temeiul invocat de către SRL „Giliac Lux” potrivit căruia actul juridic contestat a fost încheiat prin dol (art. 228 Cod civil) și în urma înțelegerii dolosive a reprezentanților părților (art.231 Cod civil), instanța de recurs la fel constată netemeinicia acestuia.

În susținerea concluziei date, instanța de recurs reține că potrivit art. 228 Cod civil, actul juridic a cărui încheiere a fost determinată de comportamentul dolosiv sau viclean al uneia din părți poate fi declarat nul de instanța de judecată chiar și în cazul în care autorul dolului estima că actul juridic este avantajos pentru cealaltă parte. Dacă una dintre părți trece sub tăcere anumite împrejurări la a căror dezvăluire cealaltă parte nu ar mai fi încheiat actul juridic, anularea actului juridic poate fi cerută numai în cazul în care, în baza principiului bunei-credințe, se putea aștepta ca cealaltă parte să dezvăluie aceste împrejurări. În cazul în care dolul este comis de un terț, actul juridic poate fi anulat numai dacă se demonstrează că cealaltă parte a știut sau trebuia să știe despre dol.

De altfel, dolul constă în inducerea în eroare a unei persoane prin mijloace dolosive sau viclene pentru a o determina să încheie un act juridic, fiind format din două elemente constitutive, elementul subiectiv, care constă în intenția de a induce în eroare o persoană pentru a o determina să încheie un act juridic și elementul obiectiv, care constă în utilizarea mijloacelor viclene pentru realizarea intenției de a induce în eroare.

Art. 231 alin. (1) Cod civil, indică că actul juridic încheiat în urma înțelegerii dolosive dintre reprezentantul unei părți și cealaltă parte poate fi declarat nul de instanța de judecată.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale.

Sub acest aspect, prin aplicarea regulilor de interpretare a normelor enunțate, este evident că, SRL „Giliac Lux” invocând ca temei încheierea actului juridic în urma unui comportament dolosiv sau viclean al unei dintre părți, precum și încheiat în urma înțelegerii dolosive dintre reprezentantul unei părți și cealaltă parte nu a prezentat nici o probă ce ar demonstra existența unui asemenea comportament sau înțelegeri dolosive, neprezentând careva probe ce ar demonstra vicierea consimțământului SRL „Giliac Lux” la momentul încheierii contractului.

Drept urmare, instanța consideră, că consimțământul părților a fost unul valabil, provenit de la persoane cu discernământ, exprimat cu intenția de a produce efecte juridice și nu a fost viciat, în cadrul examinării pricinii nu au fost stabilite circumstanțe care ar stabili, că între părți ar fi existat o înțelegere dolosivă prin care s-ar fi urmărit scopuri contrare legii sau voinței părților.

Referitor la caracterul fraudulos al actului juridic, invocat de către administratorul insolvenței, instanța de judecată reține că actul juridic fraudulos este actul încheiat contrar prevederilor legale, pe când la caz intimatul nu a invocat nici o lege care ar fi fost încălcată, și nici nu a prezentat probe ce ar demonstra caracterul fraudulos.

În acest context instanța de recurs reține, că actul de revizie al Centrului de Combatere a Crimelor Economice și Corupție din 16 iulie 2010 conține date despre reflectarea incorectă în evidența contabilă a SRL „Giliax Lux” a cheltuielilor și veniturilor acesteia, precum și reflectarea incorectă a datoriei reclamantului față de părât în bilanțul contabil, neconținând în sine vre-o constatare cu privire la caracterul fraudulos și fictiv al contractului. Mai mult, evidența contabilă incorectă nu poate afecta valabilitatea actului juridic și nu poate servi temei pentru declararea nulității.

De asemenea, instanța de recurs remarcă că prin acțiunea în cauză intimatul a invocat și nulitatea absolută și nulitatea relativă a contractului, fapt inadmisibil în condițiile în care cele două forme ale nulității se exclud reciproc.

În această ordine de idei, se atestă, că în speța dată nu sunt temeiuri de declarare nulă a contractului de vânzare-cumpărare a autocamionului încheiat între părți, prin urmare acțiunea înaintată de către administratorul insolvenței SRL „Giliax Lux” este neîntemeiată, urmând a fi respinsă.

Nu pot fi reținute alegațiile intimatului, susținute și de instanța de judecată precum că camionul nu s-a afla în posesia și folosința SRL „Giliax Lux”, or, prin Actul reviziei economico-financiare tematice efectuat la SRL „Giliax-lux” de către Centru de Combatere a Crimelor Economice și Corupție s-a stabilit că autocamionul s-a aflat în posesia și folosința SRL „Giliax-Lux”, însă incorect a fost reflectat în evidența contabilă a acestuia, fiind totodată indicat că uzura pe perioada utilizării camionului la intimat a constituit suma de 5250 lei.

Tot în acest act se reflectă și faptul că din motivul nerambursării și nerespectării termenului de achitare prevăzut de contract, autocamionul a fost restituit firmei SA „Panific”.

Prin urmare, urmează a fi respinsă și acțiunea în partea restituirii obiectului contractului, or restituirea bunului este o pretenție ce reiese din declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare, pe când în speța de față nu au fost prezentate dovezi care ar confirma nulitatea actului contestat.

Cele relatate în ansamblu atestă temeinicia recursului declarat de către SA „Panific” și indică la ilegalitatea hotărârii primei instanțe, fapt ce impune casarea acesteia și respingerea acțiunii.

Totodată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție apreciază drept întemeiată pretenția recurentului cu privire la încasarea din contul intimatului a cheltuielilor de judecată pentru depunerea recursului, or, art. 94 alin. (1) și (3) CC, stabilește că instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează

cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului. Prevederile alin.(1) și (2) se aplică și la repartizarea între părți a cheltuielilor de judecată în instanță de apel, în instanță de recurs și în cadrul revizuirii.

Cu referire la dispozițiile citate, instanța de recurs constată că la depunerea cererii de recurs, SA „Panific” a achitat taxa de stat în mărime de 3150, ordinul de plată fiind anexat la actele cauzei drept consecință, urmează a fi încasat din contul SRL „Giliax Lux” în beneficiul SA „Panific” cheltuielile de judecată, sub forma taxai de stat în mărime de 3150 lei.

Față de cele ce preced și având în vedere că la judecarea pricinii de către instanța de fond, fiind stabilite circumstanțele de fapt, însă au fost interpretate eronat probele administrate, precum și încălcate și interpretate greșit normele de drept material, completul Colegiului, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de către SA „Panific”, a casa hotărârea primei instanțe și a emite o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, Completul Colegiului, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e

Se admite recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Panific”.

Se casează hotărârea Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2013, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de administratorul procesului de insolabilitate a Societății cu Răspundere Limitată „Giliax Lux” –Nacu Anatolie împotriva Societății pe Acțiuni „Panific” cu privire la declararea nulității actului juridic și se emite o nouă hotărâre prin care:

Se respinge acțiunea depusă de administratorul procesului de insolabilitate a Societății cu Răspundere Limitată „Giliax Lux” –Nacu Anatolie împotriva Societății pe Acțiuni „Panific” cu privire la declararea nulității actului juridic.

Se încasează din contul Societății cu Răspundere Limitată „Giliax Lux”, în proces de insolabilitate, în beneficiul Societății pe Acțiuni „Panific” suma de 3150 (trei mii o sută cincizeci) lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru achitarea taxei de stat la depunerea recursului.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Ion Corolevschi

Iuliana Oprea

Tamara Chișca-Doneva